

Гендюн Чөпхел: строфи про трансформацію серця і ума

Дорогі друзі!

Поруч ви чи далеко, я, як і завжди, сподіваюся, що у вас усе гаразд, ви всі здорові та щасливі. Дуже боляче бачити весь безлад, що коїться зараз у світі, коли ще й на додачу до пандемії вибухнула нова війна. Всі мої молитви й співчуття спрямовані на те, щоби всі звільнилися від хвороб, конфліктів і скрутних обставин у ці важкі часи. Більше ніж будь-коли, саме зараз — час для практики Дгарми заради блага всіх істот.

В сьогоднішній день Гуру Рінпоче хочу поділитися із вами кількома строфами порад від видатного філософа, поета, живописця, вченого й активіста Амдо Гендюна Чөпхеля (1903-1951). Гендюн Чөпхель беззаперечно є найважливішим тибетським письменником двадцятого сторіччя. Блискучо ерудований, він отримав освіту як у традиції Гелуг, так і у Ньінгма, і впродовж усього життя неупереджено ставився до всіх шкіл буддизму. Більшу частину життя він провів подорожуючи південною Азією, досліджуючи буддійські святі місцини, і таким чином суттєво збагатив наші знання про буддійську історію та географію. Він залишив по собі чималий літературний доробок, що охоплює різні жанри, і ці праці засвідчують його широкий спектр знань, розуміння й мудрість.

Нижче привожу деякі обрані строфи, якими хочу поділитися з вами, оскільки вони можуть суттєво вплинути на трансформацію нашого способу мислення. Ці рядки містять чимало ключових аспектів — порад щодо підтримання уважного усвідомлення, розвитку рефлексії та навернення наших сердець та умів до практики Дгарми:

О Три Дорогоцінні,
для тих, хто покладається на вас, ви — неоманні джерела Прихистку.
Наснажте силою свого милосердя:
усі безглузді самсаричні омани хай вгамуються,
до Дгарми хай мій ум навернеться!

Скільки завгодно розмірковуй, тим не менш,
в справах мирських не знайдеш ані зерня сенсу.
Ум відвернувши від цього короткого життя,
я відтепер зусилля докладатиму, суть Дгарми пресвятої практикуючи.

Вік, коли сили в розквіті, короткий наче квіти влітку;
сйиво краси минуще як веселка взимку;
людське життя це — зовсім не тривале,
тож прямо зараз суть святої Дгарми маю я практикувати.

Від болю знемагаючись, на щастя сподіваюся;
коли щасливий, то боюсь, що біль настане:
безодню сподівань і страхів ще я не здолав,
тож прямо зараз суть святої Дгарми маю я практикувати.

Хоч прикрашаємо коштовними оздобами це тіло, його природа є не чистою;
хоча з любов'ю доглядаємо його, воно є осередком нездужань і хвороб.
Це непостійне тіло значущості не має,
тож прямо зараз суть святої Дгарми маю я практикувати.

Багаті у своїм зажитку скаржаться;
бідні — у скруті лементують;
власні страждання серце й ум людини кожної обтяжують,
в самсарному бутті обставин для вдоволеності не існує.

Всі зовнішні прояви як насолоди, так і болю —
всього лише ілюзії, що з суті власної свідомості походять.
Ті образи з'являються в свідомості, а відтак проєкціями ззовні постають.
Нема такого, щоб зовнішні об'єкти всередину свідомості приходили.

Коли із досконалим розумінням і за допомогою дослідження
корінь свідомості усеоснови відсічеш,
то по той бік цього туману з'яв
опинишся на правду в просторі істинної природи явищ.

Казати “це існує” — то надуманість,
казати “цього не існує” — то надуманість.
Серця-ума природа — це довершена Пробудженість,
що жодними подібними приписуваннями не викривлена.

Думки на кшталт “це є ось цим” і “це не є таким” —
мов крапельки води, що падають одна за одною невпинно.
Коли вони вщухають у стані спокою, який ані на що не є спрямованим,
сягаєш океану простору відкритості, який одвічним є.

Отже, з’яви — то ілюзорні прояви серця-ума,
що як такий — порожній, основи й джерела не має.
Внаслідок сприйняття порожніх явищ як таких, що мають власну суть,
і ти, і я — блукаємо самсарою.

Коли, не переслідуючи з’яви,
безпосередньо споглядатимеш того, хто їх сприймає,
тоді узрієш невимовну власну суть —
цей шлях осягнення Пробудження не є таким вже довгим.

Таким ось чином, сповнившись величчю божеств Трьох Джерел,
стрімко відтявши корінь власного серця-ума, що є порожнім,
у Великій Виповненості — у царстві чистоти одвічної
хай вивершу найвище благо для істот, яким нема числа!

Будь ласка, уважно перечитайте ці строфи, поміркуйте над ними і тримайте їх у
серці.

З любов’ю і молитвами,
сарва мангалам.

Пакчок Рінпоче